

Rep. Nr. 22/14

*

AR. NA-047 -12

E/11050800

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
16 juni 2014

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

Inzake . **RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE**, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211

Eiser, voor wie zijn verschenen, ap. C..., apotheker, en de heer D..., attaché, ambtenaren bij eiser.

Tegen : **de Heer A...**, apotheker, wonende te XXXX

Verweerder, die wordt bijgestaan door mr B , advocaat, met kantoor te XXXX

*
* * *

Op de openbare terechtzitting van 28 april 2014 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV (Procedurereglement)

1. RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder

- het dossier van eiser,
- het verzoekschrift van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle dd. 3 januari 2013, neergelegd ter griffie op 3 januari 2013,
- de verklaring van verschijning dd. 21 januari 2013,
- de conclusie van verweerder dd 4 april 2013 , ontvangen ter griffie op 5 april 2013,

- de conclusie van eiser dd 3 juli 2013, neergelegd ter griffie op 3 juli 2013;
- de oproepingsbrieven van 19 februari 2014,
- de conclusie van verweerder dd. 28 april 2014

Gehoord op de openbare terechtzitting van 28 april 2014:

- de heer D .. in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en besluiten van eiser,
- Ap. C in de uiteenzetting van het farmacologisch-technische luik van de middelen en besluiten van geïntimeerde,
- mr B in de uiteenzetting van de middelen en besluiten van verweerder,
- ap. A . in zijn toelichting

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 19 mei 2014, eerste nuttige zitting van de Kamer van eerste aanleg, datum waarop de uitspraak verdaagd werd naar 16 juni 2014

*
* *
*

2 VOORWERP VAN DE VORDERING

2.1. Tenlastelegging

Eiser heeft een onderzoek ingesteld naar de realiteit en conformiteit van de farmaceutische producten die door ap A , aan de verplichte ziekteverzekering werden aangerekend. Er werd hem één inbreuk ten laste gelegd :

Het aanrekenen via tarifieringsdienst XXXX aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen in de periode van 1 december 2009 tot en met 9 september 2011 van vergunde geneesmiddelen welke niet werden afgeleverd.

Reglementaire basis.

Koninklijk besluit van 21 december 2001 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden inzake de tegemoetkoming van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen in de kosten van farmaceutische specialiteiten

Artikel 2

“De verzekering komt enkel tegemoet in de kosten van de specialiteiten die opgenomen zijn op de lijst en in voorkomend geval voorgeschreven zijn overeenkomstig het koninklijk besluit van 8 juni 1994 tot vaststelling van het model van voorschrijfdocument betreffende de verstrekkingen van farmaceutische producten ten behoeve van niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden, en afgeleverd door de wettelijke zorgverleners...”

Nationale overeenkomst tussen de apothekers en de verzekeringsinstellingen dd 20/12/1995

Artikel 2

De apothekers die tot deze overeenkomst toetreden verbinden er zich toe aan de rechthebbenden van de verzekering de farmaceutische verstrekkingen af te leveren, overeenkomstig de regels die door het Verzekeringscomité werden vastgesteld, en de wetten, besluiten en verordeningen van toepassing inzake de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen

Artikel 8, § 6

De apotheker geeft mandaat aan de tarifieringsdienst waarbij hij/zij aangesloten is, om in zijn naam alle noodzakelijke verrichtingen uit te voeren. Hij/zij erkent inzonderheid de kwijting die door de tarifieringsdienst voor de geinde bedragen wordt gegeven

Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994

Art. 2

In deze gecoördineerde wet wordt verstaan.

“ n) onder “zorgverlener”, de beoefenaars van de geneeskunst, de kinesitherapeuten, de verpleegkundigen, de paramedische medewerkers, de verplegingsinrichtingen, de inrichtingen voor revalidatie en herscholing en de andere diensten en instellingen Worden voor de toepassing van de artikelen 37bis en 142 gelijkgesteld met zorgverleners, de natuurlijke of rechtspersonen die hen tewerkstellen die de zorgverlening organiseren of die de inning van de door de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging verschuldigde bedragen organiseren; ”

Artikel 73bis

“Onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, is het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden, op straffe van de maatregelen voorzien in artikel 142, § 1.

1° reglementaire documenten voorzien in deze wet of de uitvoeringsbesluiten ervan op te stellen, te laten opstellen, af te

leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd, ”

Artikel 142, § 1

”Onverminderd eventuele strafrechtelijke- en/of tuchtrechtelijke sancties, worden de zorgverleners en gelijkgestelden die zich niet schikken naar de bepalingen van artikel 73bis de hiernavolgende maatregelen opgelegd.

1° de terugbetaling van de waarde van de verstrekkingen die ten onrechte aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging werden ten laste gelegd en een administratieve geldboete van 50 pct. tot 200 pct van de waarde van de terugbetaling, bij een inbreuk op de bepalingen van artikel 73bis, 1° „ ”

De totale terugbetaling betreft 788 verpakkingen van vergoedbare specialiteiten waarbij de unieke streepjescode voorkomt in de tarifieringsdata van apotheek A .. en ook in tarifieringsdata van een andere officina en 88 verpakkingen die dubbel werden ingelezen binnen de eigen officina (tarifiering op verschillende afleveringsdata en aan verschillende verzekerden). De lijst is in het proces-verbaal van vaststelling opgenomen. Het gaat om een totaal bedrag van 34 079,09 euro. Dit bedrag werd eerder volledig terugbetaald

2.2 Vordering van eiser

De vordering van eiser, zoals geformuleerd in het verzoekschrift van 3 januari 2013 en zijn conclusie van 3 juli 2013, strekt ertoe, overeenkomstig artikel 142, § 1, 1° van de gecoördineerde ZIV-wet

- te horen zeggen dat de inbreuk lastens verweerder bewezen is,
- te horen zeggen dat die vaststelling inbreuk is op de bepaling van artikel 73bis, 1° van de gecoördineerde ZIV-wet,
- aan verweerder de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende farmaceutische producten op te leggen, zijnde € 34 079,09 euro. Vast te stellen dat dit bedrag reeds eerder volledig werd terugbetaald,
- aan verweerder overeenkomstig artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek een administratieve geldboete van 250 (x 5,5 opdecimen) op te leggen

*
* *
*

3 STANDPUNT VAN PARTIJEN

3.1 Standpunt van verweerder (korte weergave):

Verweerder meent vooreerst dat de inspectiedienst niet neutraal optrad en dat er miskennen was van zijn rechten en onder meer van zijn recht op bijstand van een advocaat (SALDUZ-rechtspraak).

Twee redenen konden aan de basis liggen van de vastgestelde inbreuken, namelijk 1. een dubbele tarifiering bij manuele inbreng en vergissing in de laatste 9 cijfers (wat volgens XXXX, door een slecht afgestelde software, toch liet verrekenen met een unieke barcode) en 2. een te late tussenkomst van de inspectie waardoor de bedragen opliepen (terwijl verweerder zich te goeder trouw acht en XXXX ondertussen de software liet aanpassen)

Een ernstig onderzoek had 3 wegen kunnen opgaan: 1. er is een systematische aanpak van de apotheker (wat zou wijzen op kwade trouw), 2. er zijn een reeks onsamenhangende fouten (die op zichzelf niet goed te praten zijn) of 3. alles heeft een uitleg, maar het blijft wel een dubbele barcode. Verweerder meent te vallen onder de laatste twee wegen.

3.2 Standpunt van eiser (korte weergave).

De procedure is van puur administratierechtelijke aard, zodat de SALDUZ-wetgeving niet van toepassing is. Eiser verwijst onder andere naar: Cass 14.9.2011, Dr. Pén Entr 2012, 59. Ook benadrukt eiser dat verweerder zich nooit in een kwetsbare positie bevond.

Bij het verhoor van verweerder werd de "kleine Franchimont" gerespecteerd.

Het aanrekenen aan de ziekteverzekering van farmaceutische specialiteiten, die niet werden afgeleverd aan verzekerden, werd vastgesteld aan de hand van een uitgebreid vooronderzoek van de tarifieringsgegevens via XXXX. Een hoog aantal unieke streepjescodes werden eerst ingelezen in de officina in XXXX maar bleken nadien nogmaals te zijn ingelezen in tal van andere officina's of net omgekeerd.

Vooraf bij sommige verzekerden werden bepaalde geneesmiddelen opvallend vaak fout getarifeerd, terwijl verweerder daar geen uitleg kan aan geven.

Een administratieve geldboete is gerechtvaardigd maar kan worden beperkt tot 1375 € (cfr Niveau 2 Sociaal Strafwetboek)

4 BEOORDELING

4.1. de terugvordering:

4 1 1 rechten van verdediging/Salduz

Uit niets blijkt dat de rechten van verdediging van verweerder werden geschonden of dat de verhoren van verweerder een abnormaal verloop kenden

De bewijslast van een eventuele schending van zijn rechten ligt bij verweerder, die trouwens 3 keer werd verhoord (9 en 16 september 2011 en 21 december 2011). al zeker na het eerste verhoor kon hij dus desgewenst een advocaat raadplegen. De 3 PV's van verhoor werden hem onmiddellijk aangetekend opgestuurd, zodat hij (of zijn raadsman) indertijd konden reageren (wat hij/zij naliet(en) te doen)

Het recht op een eerlijk proces gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM vereist slechts dat een verdachte toegang tot een advocaat wordt verleend bij zijn verhoor door een politiedienst **in zoverre hij zich in een kwetsbare positie bevindt** (en meer bepaald kan aangehouden worden), wat zeker niet het geval was bij het onderzoek in onderhavige zaak waar een aanhouding volstrekt uitgesloten was

De rechten van verdediging en de "kleine Franchimont" werden gerespecteerd.

4 1 2 ten gronde.

De onderzoeksmethodiek van de DGEC was correct. het aanrekenen aan de ziekteverzekering van farmaceutische specialiteiten, die niet werden afgeleverd aan verzekerden, werd vastgesteld aan de hand van een uitgebreid vooronderzoek naar de tarifieringsgegevens van XXXX van verweerder binnen het kader van alle aanrekeningen door openbare officina's. Een hoog aantal unieke codes werden eerst ingelezen in de officina van verweerder in XXXX en bleken nadien nogmaals ingelezen in tal van officina's of omgekeerd (of dubbel ingelezen in de officina in XXXX)

Opvallend was dat sommige geneesmiddelen bij een bepaald aantal verzekerden fout werden getarifeerd. verweerder heeft daar geen afdoende uitleg voor. Een hapering van zijn streepjescodescanner kan geen afdoende uitleg zijn, vermits de haperingen niet *at random* gebeurden. Evenmin een uitleg, om dezelfde reden, is dat bij het intypen van een fout in de laatste 9 cijfers (van de 16-cijferige code) toch het product verschijnt met een unieke barcode.

In een aantal gevallen is de fout van verweerder trouwens evident (systeem van tegoedbonnen in plaats van het opgelegde systeem van uitgestelde levering) en wordt de fout dan ook toegegeven.

Bovendien, alle mogelijke verklaringen van verweerder' zelf (zie boven sub 3 1 alinea's 2 en 3. 2 "redenen" of 3 "wegen") geven aan dat verweerder minstens nalatig was en aldus gehouden is tot terugbetaling. Al of niet goede trouw speelt hier niet de minste rol.

Besluit:

De redenering van de DGEC kan worden gevolgd en is een voldoende onderbouw voor haar vordering.
Terecht ging verweerder bijgevolg over tot spontane terugbetaling

4.2. de administratieve geldboete:

4.2.1 principes

Goede trouw speelt geen rol bij de strafbaarheid van de overtredingen van de nomenclatuur (wél bij de straftoemeting)

Hoewel een louter "materieel" misdrijf niet bestaat, is niet noodzakelijk kwade trouw of een ander bijzonder opzet vereist als constitutief bestanddeel van de strafbare inbreuk. Elke inbreuk onderstelt wel altijd een moreel element.

Bij gebrek aan nadere precisering of expliciet intentioneel strafbaarheidsvereiste volstaat het bewijs dat de dader de inbreuk uit onachtzaamheid (volgens een fout- of nalatigheidscriterium vergelijkbaar met de foutvereiste van art 1382 of 1383 BW: toetsing aan de houding van een "goede huisvader" in dezelfde omstandigheden, waarbij met "goede huisvader" hier dus eigenlijk de "goede apotheker" als paradigma wordt genomen) of wetens en wilens, dit wil zeggen vrijwillig en zonder enige dwang, heeft gepleegd. De dader gaat dan pas vrijuit als overmacht, onoverwinnelijke dwaling of een andere schulduitsluitingsgrond is aangetoond, minstens geloofwaardig is (Cass. 27 9 2005, P 05.0371 N/1) en elke fout of nalatigheid in hoofde van betrokkene uitgesloten is (AH Brussel, 5 januari 2010, J.T.T. 2010, 366, J.-F. GOFFIN, Responsabilités des dirigeants de sociétés, Larcier, 2004, p. 371)

Een administratieve geldboete kan worden opgelegd in geval van een louter administratieve vergissing, onachtzaamheid, slordigheid of onwetendheid. Onwetendheid zou wel kunnen ingeroepen worden, maar enkel als deze te wijten is aan een onoverkomelijke gebeurtenis waar men geen vat op heeft.

4.2.2 de mildere wet.

4.2.2.1. Preliminair.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat een administratieve geldboete gevorderd door de DGEC (art 142 §1, 1° en 2° gecoörd ZIV-wet) geen straf is in de zin van art 2 lid 2 Strafwetboek (vgl. Cass 14 3 2005, Soc. Kron. 2005, 520 of J.T.T 2005, 225). Deze bepaling, alsook de artikelen 7.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en 15.1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Burgerlijke en Politieke Rechten, huldigen evenwel ook het algemeen rechtsbeginsel, geldend binnen de verdragsstaten, dat de nieuwe, mildere wet moet worden toegepast.

Er kan logischerwijze evenwel pas sprake zijn van een "mildere wet" wanneer

- tussen (het begin van) de incriminatieperiode van de inbreuken en de uitspraak er 2 sancties waren, meer bepaald een zwaardere en een mildere.

- *bovendien*, de rechtsprekende instantie bevoegd was/is, binnen het eigen sanctiesysteem, (theoretisch) elk van beide sancties uit te spreken.

4 2 2 2. de verschillende sanctiesystemen.

Wanneer evenwel verschillende sanctiesystemen (andere wetgeving, andere rechtsprekende instantie, andere procedureregels) naast mekaar staan, stelt zich niet het probleem van de mildere wet, maar wel van het (eveneens in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voorziene) "non bis in idem"- principe.

Aldus werd in een recente wet in fiscale zaken (wet van 20 9 2012, B S 22 10.2012) de "una via" beoogt, in het bijzonder door invoering van het subsidiariteitsbeginsel (voorrang van de fiscus op het gerechtelijke apparaat). Ook in het sociaal strafwetboek blijven strafsancties en administratieve sancties mogelijk en ook hier geldt het subsidiariteitsbeginsel: **voor zover de arbeidsauditeur niet vervolgt**, (en alleen hij beslist daarover!) kan de Directeur van de dienst Studien van de FOD WASO (en alleen hij!) een administratieve geldboete opleggen

Er kan dus cumul zijn van 1. administratieve sancties met strafsancties en van 2 administratieve sancties met andere administratieve sancties (zie Jean-Pierre DIEPENDAELE, Eenmaal? Andermaal? Cumul van administratieve sancties in de werkloosheid met strafsancties (of met administratieve sancties): de opflakking van een oud zeer, RW. 2012-2013, 882).

Bij cumul van deze sancties (met strafkarakter) is er geen sprake van toepassing van de mildere wet, maar wel van in acht name van het non bis in idem-principe (voor toepassingen inzake cumul van administratieve sancties, zie bijvoorbeeld: Brussel, 3 april 2008, FJF 2009, 361: samenloop van een douaneboete met een BTW-boete en de bespreking ervan door A. DE NAUW, Cumulatie van straffen en administratieve sancties met een strafrechtelijk karakter na de arresten ZOLOTOUKHIN en RUOTSALAINEN, in: F. DERUYCK (ed),

Strafrecht meer ... dan ooit, p 6 en 7)

Met de invoering van het sociaal strafwetboek (SSWB) is er opnieuw cumul van administratieve sancties met strafsancities en met andere administratieve sancties, op benaarsstiging van. ofwel het Openbaar Ministerie, ofwel de Directeur van de FOD WASO ofwel bijvoorbeeld de Gewestelijke Directeur van de RVA (zie Jean-Pierre DIEPENDAELE, o.c., p. 885) Het gaat dan telkens om sancties van uiteenlopende aard waarbij de zogenaamd "mildere wet" niet de minste rol speelt. elk rechtsprekend orgaan kan slechts sanctioneren binnen zijn eigen sanctiesysteem (zo niet zou men trouwens een amalgaam verkrijgen van. samenstelling rechtsprekend orgaan, vervolgende overheid, procedure, beroepsmogelijkheid, verjaring, mogelijkheid tot verzachtende omstandigheden, bijzondere herhaling) (zie bijvoorbeeld wat het SSWB betreft. K SALOMEZ, Sociaal strafrecht, p. 66 en 67)

Bij het parallel bestaan van diverse sanctiesystemen (soms dus drie naast elkaar) stellen zich heel wat interferentie- en coördinatieproblemen. de oplossing ervan kan liggen in het behoud van slechts één vorm van sancties of in het coördineren van de sancties (bijvoorbeeld via het subsidiariteitsprincipe)

4 2.2.3. Het SSWB.

Bij de invoering van het sociaal strafwetboek was de wetgever er zich blijkbaar niet van bewust dat art 225 3° SSWB een bestraffing voorzag voor inbreuken waarvoor ook reeds een geschillenregeling bestond die ingevoerd werd door de zogenaamde gezondheidswetten 2006 en 2008 Beide sanctiesystemen overlap(p)(t)ten mekaar Nergens blijkt dat het SSWB de bestaande administratieve geschillenregeling zou hebben opgeheven (zoals ten onrechte door sommigen wordt voorgehouden in de parlementaire voorbereiding tot wijziging of "reparatie" van het Sociaal Strafwetboek, met name tot opheffing van artikel 225.3° SSWB; de hoofdindieners van het wetsvoorstel heeft het terecht over een "gedeeltelijke overlapping")

Aangezien de wet de enige mogelijke bron van strafbaarstellingen en van straffen is (legaliteitsbeginsel nullum crimen, nulla poena sine lege) blijven alle sanctiesystemen voortbestaan zolang ze niet bij wet worden opgeheven. De strafwet kan dus principieel niet in onbruik geraken. ze kan enkel opgeheven worden door de wetgever zelf, hetzij uitdrukkelijk, hetzij stilzwijgend. In principe moet de opheffing uitdrukkelijk worden verricht Uitzonderlijk is echter ook impliciete opheffing mogelijk, namelijk wanneer de nieuwe wet onverenigbaar is met de oude wet Dit geldt echter slechts op voorwaarde dat deze onverenigbaarheid vanzelfsprekend is, m.a.w. wanneer de toepassing van de oude wet door de nieuwe *onmogelijk* wordt gemaakt (lex posterior derogat priori)(Chris VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en strafprocesrecht, p. 98).

Het SSWB is evenwel nooit onverenigbaar gebleken met de vooraf bestaande administratieve geschillenregeling voorzien in de zogenoemde gezondheidswetten (die trouwens fundamenteel verschilt als men de inbreukomschrijvingen vergelijkt).

Partijen verwezen mondeling naar rechtspraak van een andere Kamer. Deze rechtspraak kan evenwel niet worden gevolgd, al was het maar omdat de administratieve rechtscolleges opgericht binnen het RIZIV niet eens bevoegd zijn om sancties voorzien in het SSWB uit te spreken (net zomin als omgekeerd een Correctionele rechtbank of de Directeur van de FOD WASO de sancties zouden kunnen uitspreken die voorzien zijn in de Gezondheidswetten, het weze dan bij hypothese dat het zou gaan om de "mildere sancties").

De DGEC is zelfs niet bevoegd om straffen uit het SSWB te vorderen. Als ze die toch zou vorderen, moet haar vordering dienaangaande onontvankelijk worden verklaard. In een conclusie voor het Hof van Cassatie heeft eerste advocaat-generaal Krings aangaande een gelijkaardig probleem het volgende gesteld.

"... Die regel volgt uit de omstandigheid dat de vordering, voor zover ze zou zijn ingesteld op grond van een andere wetsbepaling dan waarvoor de vervolgende partij bevoegd is, niet ontvankelijk zou zijn, en dat de rechter geen uitspraak mag doen over een vordering die niet ontvankelijk is.

Wanneer de procureur des Konings een vordering instelt die enkel tot de bevoegdheid van het Bestuur der douanen en accijnzen behoort, dan moet de vordering niet ontvankelijk worden verklaard. Maar datzelfde Bestuur is evenmin bevoegd om vervolgingen in te stellen op grond van bepalingen van het Gemeenrecht.

Als de rechter dus vaststelt dat het feit dat hem ter beoordeling is gegeven, gelijktijdig onder de twee wetsbepalingen valt, waarvan de toepassing tot de bevoegdheid van respectievelijk van de ene en van de andere vervolgende partij behoort, dan kan hij slechts met die wetsbepaling rekening houden die tot de bevoegdheid behoort van die vervolgende partij die het feit bij hem aanhangig heeft gemaakt." (conclusie voor Cass 28 september 1982, Arr. Cass 1982, nr. 68)

Er van uitgaande dat de administratieve rechtscolleges wel hun eigen sanctiebevoegdheid behielden (--- zo niet konden/moesten de voormelde Kamer van eerste aanleg en/of van beroep trouwens niet getoetst hebben welke de zwaarste en welke de mildste sanctie was ---) en vermits de **DGEC niet bevoegd is om te vervolgen voor inbreuken op het SSWB en de administratieve rechtscolleges evenmin de sancties uit het SSWB kunnen opleggen**, kan enkel gesanctioneerd worden binnen het eigen sanctiesysteem.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat nog steeds cumul van administratieve sancties mogelijk blijft na de opheffing van art 225 3° SSWB. In veel gevallen van niet-eerbiediging van de nomenclatuur is er bijvoorbeeld ook valsheid in geschrifte, nog steeds bestraft door

Boek 2, hoofdstuk 10 SSWB (sanctie niveau 4) Ook de RVA-directeur behoudt zijn sanctiemogelijkheid (uitsluiting van het recht op werkloosheidsvergoedingen), naast deze van de Directeur van de FOD WASO.

Bij interne samenloop van verschillende sanctiestelsels is er niet altijd een wettelijke (voorrangs-)regeling (voor een bespreking E DANCKAERT en J. PUT, Administratieve rechtshandhaving, in G VAN LIMBERGHEN (Ed.), Sociaal handhavingsrecht, p. 287, Brussel, 27 9 2001, R.W. 2001-2002, 954; AH Antw 17.9.2002, Soc. Kron 2003, 386), maar zal wel altijd het "non bis in idem"-principe gelden (E DANCKAERT en J. PUT, o.c , p 288): die eerst komt eerst maalt (zie nog het recente arrest nr 181/2013 van het Grondwettelijk Hof van 19 december 2013 (rol nr. 5578).

4.2.3. begroting in concreto:

De administratieve geldboete werd in het verzoekschrift begroot door de Leidend ambtenaar op 51 118,64 €, zijnde 150 % van het teruggevorderde bedrag.

Evenwel kan rekening gehouden worden met verzachtende omstandigheden (geen antecedenten, twijfel omtrent het eventuele kwaad inzicht, een lange vlekkeloze carrière, spontane terugbetaling van de teruggevorderde bedragen en de, weliswaar niet wettelijk gefundeerde, gevraagde herleiding van de administratieve geldboete tot de boete van niveau 2 voorzien in artikel 225 3° SSWB), zodat een geldboete van 100 % van het teruggevorderde bedrag volstaat en enkel een klein deel van de geldboete, namelijk 1 375 €, effectief wordt opgelegd en voor het overige uitstel kan worden verleend voor een termijn van 3 jaar.

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145.

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart de vordering ontvankelijk en deels gegrond;

Veroordeelt verweerder tot terugbetaling aan het RIZIV van het teruggevorderde bedrag van 34 079,09 € (met dien verstande dat dit bedrag al vrijwillig werd terugbetaald);

Veroordeelt verweerder bovendien tot betaling aan het RIZIV van een administratieve geldboete van 34 079,09 €, met uitstel voor 3 jaar met uitzondering van een effectief verschuldigd gedeelte van 1 375 €;

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 16 juni 2014 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door.

- Jan VERMEIR, magistraat, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg;

- Martin VOLCKE, griffier

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Jan VERMEIR

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Jan VERMEIR, magistraat-voorzitter, en dokter Bernard BEBBAUT en dokter Jacky DE PIERRE, stemgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Inge FAUT en mevrouw Ria VERTHONGEN, stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisaties van het apothekerskorps

De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (art. 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege intresten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, §3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest, vanaf de eerste werkdag dag die volgt op de kennisgeving van de beslissing, waarbij de postdatum bewijskracht heeft (art. 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering van de beslissing niet op (art. 156, § 2, eerste lid).